

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa B. J.
przeciwko Gminie L.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 sierpnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez stronę pozwaną,**
- 3. przyznaje adw. R. C. od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny w [...]) kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych), zwiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 sierpnia 2013 r. oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 10 grudnia 2012 r., którym oddalono powództwo o zobowiązanie pozwanej Gminy do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu na powódkę własności oznaczonego lokalu mieszkalnego wraz z określonym udziałem w użytkowaniu wieczystym gruntu oraz w częściach wspólnych budynku, powódka – powołując się na podstawę wskazaną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. – wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca twierdziła, że w sprawie zachodzi konieczność wypowiedzenia się przez Sąd Najwyższy w kwestii interpretacji art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst: Dz.U. z 2014 r, poz. 518 ze zm.) w związku z art. 71 k.c. i rozstrzygnięcia, czy twierdzenie pozwanej, że tylko sporządzenie operatu szacunkowego stanowiłoby o rozpoczęciu rokowań pomiędzy stronami, znajduje oparcie w treści obowiązujących przepisów prawa.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi

do rozpoznania. Wskazanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych i rozstrzygnięcia opisanej kwestii pozwala przyjąć, że intencją skarżącej było powołanie się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Z kolei wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Skarżąca nie sprostала tym wymaganiom, ograniczyła się bowiem do ogólnikowego zasygnalizowania zagadnienia prawnego, co – oczywiście – nie może być uznane za wystarczające i świadczy o tym, że skarżącej nie chodzi ani o wykładnię przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów ani o rozstrzygnięcie istotnego zagadnienia prawnego, a jedynie o poddanie wyroku kontroli kasacyjnej.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. ani brana pod rozważę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zgodnie z § 19 w związku z § 6 pkt 6, § 13 ust. 4 pkt 2 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461) przyznał adw. R. C. od Skarbu Państwa koszty pomocy prawnej udzielonej skarżącej w postępowaniu kasacyjnym, a – mając na uwadze trudną sytuację życiową skarżącej – nie obciążył jej kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez stronę pozwaną (art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).

[aw]